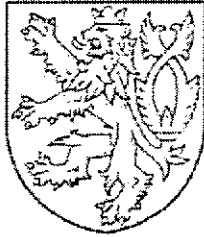

M. Koller
G. M. OT

Toto rozhodnutí není právním mocí čes.
KRAJSKÝ SOUD V PLZNI

[Signature]

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

1 T 10/91

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 30. června 1995 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Faita a přísedících Jiřího Štětky a Lubomíra Kubáta t a k t o:

Obžalovaní

J [redacted] K [redacted]

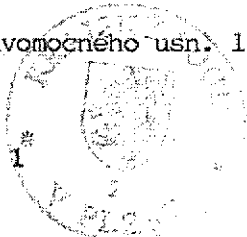
nar. [redacted] v [redacted], bez pracovního poměru, trvale bytem [redacted], t.č. ve vazbě ve věznicí Plzeň-Bory,

M [redacted] K [redacted]

nar. [redacted] v [redacted], dělník, trvale bytem [redacted], t.č. ve vazbě ve věznicí Plzeň-Bory,

* opraveno dne 26.9.1997 na základě pravomocního usn. 1 T 10/91 ze dne 2.9.1997 na č.1.4.279.

[Signature]

obcí Líšná, okres Rokycany, nejprve odvedl do lesního porostu D. D. a zde ji nožem zasadil tři bodné rány do krku a dvaatřicet bodných ran do zadní plochy trupu, z nichž pět proniklo do dutiny hrudní, a tím ji usmrtil, obžalovaný K. mezitím hlídal ve vozidle S. L., kterou po návratu obžalovaného K. oba společně odvedli do lesa asi 6 metrů od místa, kde ležela D. D., a zde ji dvěma noži způsobili hlubokou řeznou ránu vlevo na krku, nejméně dvě bodné rány na pravé boční ploše krku a dvacetpět bodných ran na zadní ploše trupu, z nichž devět proniklo do dutiny hrudní a břišní, a tím ji usmrtili,

t e d y oba obžalovaní

jiného úmyslně usmrtili a tento čin spáchali na dvou osobách, zvláště surovým způsobem a obž. K. tento čin způsobil opětovně,

3. dne 3. 5. 1990 kolem 01.00 hod. po předchozí domluvě usmrtit taxikáře F. B., nar. , a zmocnit se jeho tržby, vylákali poškozeného do ulice Trojdílná v Praze 5, kam je odvezl se svým autem Škoda 120 L, SPZ , zde ho na předem smluvené znamení obžalovaný K. ve vozidle z bezprostřední blízkosti střelil pistolí získanou trestnou činností pod bodem 1. výroku o vině zezadu do hlavy, čímž došlo k pohmoždění a částečnému rozmoždění a otoku mozku, poté poškozeného vytáhli z vozidla a odcizili mu osobní doklady, náramkové hodinky zn. Orient, 2 peněženky, 20 východoněmeckých marek, 2000,- dinárů a 1000,- Kčs na hotovosti a pánskou náprsní tašku, vše v celkové hodnotě 1820,30 Kčs, když poškozený krátce nato uvedenému zranění podlehl,

t e d y oba obžalovaní

jiného úmyslně usmrtili a tento čin spáchali opětovně a v úmyslu získat majetkový prospěch,

obžalovaný M [REDACTED] K [REDACTED]

trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák.

v bodě 2.

oba obžalovaní

pokračující trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm.

a), b) tr. zák. a obč. J [REDACTED] K [REDACTED] též podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zák.

v bodě 3.

oba obžalovaní

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c), f) tr. zák.

v bodě 4.

oba obžalovaní

pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c), f) tr. zák. a

o d s u z u j í s e

oba obžalovaní

podle § 219 odst. 2, § 29 odst. 1, odst. 3, § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnným trestům odnětí svobody n a d o ž i v o t í .

Podle § 39 a) odst. 2 písm. d) tr. zák. se oba obžalovaní zařazují pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 29 odst. 1 věta poslední tr. zák. se jim doba výkonu trestu ve věznici se zvýšenou ostrahou se pro účely podmíněného propuštění do doby výkonu trestu nezapočítává.

K[REDAKCE]. Krajský soud v Plzni ve věci rozhodl rozsudkem z 29. října 1991, sp. zn. 1 T 10/91. Pod jeho body 1. - 6. uznal obž. K[REDAKCE] vinným majetkovou trestnou činností spočívající v násilném vniknutí do různých objektů a odcizení věcí z nich, kterou kvalifikoval jako pokračující trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) tr. zák. platného do 1. 7. 1990, dílem nedokonaným ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. v jednočinném souběhu s trestným činem poškozování majetku v socialistickém vlastnictví podle § 136 odst. 1 písm. a) téhož trestního zákona, rovněž dílem nedokonaným ve stádiu pokusu. Pod bodem 7. rozsudku byl obž. K[REDAKCE] uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 2 tr. zák. platného po 1. 7. 1990, dílem nedokonaným ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., kterého se dopustil vloupáním do několika garáží v noci ze 17. na 18. 4. 1990 a odcizením věcí z nich. Obž. K[REDAKCE] byl pod bodem 8. uznán vinným pokusem trestného činu porušování domovní svobody podle § 8 odst. 1, § 238 odst. 1 tr. zák. platného do 1. 7. 1990 a pokusem trestného činu krádeže podle § 8 odst. 1, § 247 odst. 1 tr. zák. Této trestné činnosti se měl dopustit tím, že dne 24. 4. 1990 se pokusil násilím vniknout do bytu P[REDAKCE] Č[REDAKCE] v Plzni v úmyslu zmocnit se jeho věci, byl však majitelem bytu vyrušen a z místa činu uprchl.

Pod bodem 9. původního rozsudku byli oba obžalovaní uznáni vinnými, že dne 27. 4. 1990 se po vzájemné dohodě pokusili vylákat poškozeného A[REDAKCE] M[REDAKCE] na odlehlé místo a získat od něho za použití násilí či pohrůžky bezprostředního násilí informaci o místě uložení peněz v úmyslu se jich zmocnit, vydávajíc se za příslušníky policie, zazvonili u jeho bytu, ale po krátké rozmluvě s poškozeným a po zjištění, že se v bytě nachází více osob, od svého záměru upustili a odešli. Toto jednání soud kvalifikoval jako pokus trestného činu loupeže podle § 8 odst. 1, § 234 odst. 1 tr. zák.

místo v Praze 5, kde ho obž. K [redacted] ve vozidle z bezprostřední blízkosti střelil pistolí odcizenou v Nýřanech do hlavy a tím ho usmrtili a poté mu odcizili věci a finanční prostředky v celkové hodnotě 1.820,30 Kčs. Ohledně obž. K [redacted] byl tento skutek kvalifikován jako trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c), f) tr. zák., ohledně obž. K [redacted] jako stejný trestný čin podle § 219 tr. zák. platného do 1. 7. 1990 v jednočinném souběhu s trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 téhož tr. zák.

Konečně pod bodem 14. byli oba obžalovaní uznáni vinnými, že dne 3. 5. 1990 v nočních hodinách na parkovišti u obce Kařez, okres Rokycany po předchozí domluvě se záměrem usmrtit a zmocnit se věcí a peněz vydávajíc se za policisty obž. K [redacted] nejprve donutil anglického státního občana M [redacted] M [redacted] pod pohrůzkou použití pistole k vydání 109 US dolarů a poté na poškozeného předtím odcizenou pistolí v kabině kamionu z bezprostřední blízkosti vystřelil, a to proti jeho hlavě, čímž mu způsobil zranění, avšak v důsledku okolností nezávislých na vůli obžalovaných nedošlo ke smrti poškozeného. Pak obžalovaní z jeho majetku odcizili další věci v celkové hodnotě 11.398,30 Kčs. Ohledně obž. K [redacted] toto jednání bylo kvalifikováno jako pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 odst. 1 písm. c), f) tr. zák., u obž. K [redacted] jako pokus téhož trestného činu podle § 8 odst. 1, § 219 tr. zák. platného do 1. 7. 1990 v jednočinném souběhu s trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 téhož zákona.

Obž. K [redacted] soud uložil trest odnětí svobody na doživotí, obž. K [redacted] nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 25 let. Oba pro výkon trestu zařadil do III. nápravně výchovné skupiny. Obž. K [redacted] uložil ochranné sexuologické léčení v ústavní formě. Dále soud rozhodl o náhradě škody.

K odvolání obou obžalovaných a krajského prokurátora ve věci rozhodoval jako soud II. stupně Nejvyšší soud ČR. Rozsudkem ze

v Technických službách. Od 9. 4. 1990 byl v pracovní neschopnosti.

Obž. K [REDAKCE], jak je uvedeno výše, byl začátkem ledna 1990 propuštěn z výkonu trestu, který vykonával pro majetkovou trestnou činnost. Již několik dní po propuštění (v noci z 10. na 11. 1. 1990) provedl vloupání do administrativní budovy s.p. Lak-tos v Praze (bod 1. původního rozsudku). Začal znovu páchat ma-jetkovou trestnou činnost spočívající ve vloupání do různých objektů, zejména restaurací, prodejen a garáží, ze kterých odcí-zoval věci. Tuto trestnou činnost páchal v době od zmíněného 10. 1. 1990 do 18. 4. 1990 a byl za ni již pravomocně odsouzen.

Obž. K [REDAKCE] vykonával v NVÚ Minkovice trest uložený rozsudkem Krajského soudu v Plzni za trestné činy podle § 153 a § 171 odst. 1 tr. zák. Trest v trvání 26 měsíců mu byl rovněž zkrácen v důsledku zmíněné amnestie prezidenta republiky. Po propuštění v březnu 1990 obžalovaný žil u své babičky A [REDAKCE] K [REDAKCE] ve [REDAKCE], okres Rakovník.

Na základě vzkazu obž. K [REDAKCE] vyhledal obž. K [REDAKCE] v Tachově. Dne 25. 4. 1990 proběhla oslava v bytě svědkyně R [REDAKCE], během níž došlo ke konfliktu mezi ní a obž. K [REDAKCE]. Dne 26. 4. 1990 při návratu do Skupé požádal obž. K [REDAKCE] svého bratra P [REDAKCE], aby následující den přijel do Skupé. U toho byl i obž. K [REDAKCE], který jel do Skupé společně s obž. K [REDAKCE]. V bytě P [REDAKCE] K [REDAKCE] probírali možnost páchat trestnou činnost vloupáním do bytů. Dozvěděli se o poškozeném M [REDAKCE], který měl být movitý.

Po příjezdu do Skupé oba obžalovaní ze zbytků uniforem obž. K [REDAKCE] vytvořili kompletní uniformu příslušníka VB bez výložek. Obž. K [REDAKCE] totiž v minulosti pracoval u Ministerstva vnitra a měl doma různé části uniformy. Z čepice obžalovaní vyřízli podpis obž. K [REDAKCE]. Dne 27. 4. 1990 koupil obž. K [REDAKCE] spoluobžalovanému v Rakovníku nový šedý oblek. Na oddělení VB tamtéž vylákali něko-

více osob (zřejmě šlo o dobu, kdy končila odpolední směna). Obžalovaní však při této návštěvě zjistili, že vrátný neodhalil, že nejsou policisty.

Obžalovaní se domluvili, že se pokusí získat pistoli v noci z 1. na 2. 5. 1990. V ten den večer přijel obž. K [REDAKCE] do Skupé, kde obž. K [REDAKCE] měl bratrův automobil Tatra 613. Oba obžalovaní s tímto vozidlem odjeli do Nýřan. Obž. K [REDAKCE] měl na sobě šedý oblek a oba měli s sebou nože. Po zaparkování v Nýřanech se obž. K [REDAKCE] převlékl do uniformy a oba upravili státní poznávací značku vozidla. Po zjištění, že u přístupové cesty k vrátnici stojí dvojice milenců, obž. K [REDAKCE] navrhl, že zkusí realizovat svůj záměr ve vrátnici Skláren v Heřmanově Huti. Obžalovaní tam odjeli, přičemž ve vrátnici měly službu svědkyně K [REDAKCE] a K [REDAKCE]. Obž. K [REDAKCE] s nimi hovořil, obž. K [REDAKCE] stál opodál. Obžalovaní se nesnažili dostat dovnitř objektu nebo do vrátnice, nevyptávali se na zbraň. Po rozhovoru se vrátili zpět do Nýřan. Domluvili se tak, že ve vrátnici Stavebních strojů budou fingovat kontrolu zbraně, nechají si ji předložit, vymyslí si neexistující závadu a zbraň odnesou. Nepočítali přitom s použitím násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí. Po předchozí zkušenosti počítali s tím, že nebudou odhaleni a jejich plán se podaří realizovat.

V kritické době měl ve vrátnici službu poškozený F [REDAKCE] K [REDAKCE]. Bylo o něm známo, že byl impulsivní a prchlivé povahy. Oba obžalovaní po příchodu do vrátnice poškozenému sdělili, že jdou provést kontrolu zbraní. Služební pistoli si vzal nejprve obž. K [REDAKCE] a požádal vrátného o předložení knihy. Obžalovaný pak předal pistoli obž. K [REDAKCE] s pokynem, aby ji prohlédl a nahlásil mu číslo. Po sdělení vymyšleného čísla obž. K [REDAKCE] konstatoval, že číslo nesouhlasí a že pistole bude zajištěna. Obž. K [REDAKCE] mezitím manipuloval se zbraní, činilo mu jisté potíže vysunutí zásobníku, protože s tímto typem pistole v minulé praxi nepřišel do styku. V době, kdy obž. K [REDAKCE] prohlížel trezor, obž. K [REDAKCE] pistoli natáhl. Obžalovaní pak hodlali vrátnici opustit

bez jakéhokoliv odporu poslechly. Postupně je osahával a pak se opět oblékly. Obž. K██████ pak řekl, že se hrozně mazlí s tou svojí kurvou (měl na mysli svědkyni R██████) a že mu ukáže, jak se zachází se ženami. Za pomoci šňůry pak obě dívky postupně před autem svázal tak, že jim svázal ruce za zády a vedl provaz ke krku, kde udělal smyčku. Ještě předtím na dotaz obž. K██████, co hodlá s děvčaty udělat, obž. K██████ odpověděl, že na tom nezáleží. Z tohoto místa odjeli a obž. K██████ na žádost spoluobžalovaného při míjení jiných vozidel přitlačil dívkám hlavy dolů, aby nebyly vidět. V obci Líšná předjeli velkou rychlostí traktor řízený svědkem J██████ a projížděli kolem stojícího autobusu, ve kterém seděl řidič svědek L██████.

Asi 2 km za obcí Líšná obž. K██████ zastavil na silnici za křižovatkou s lesními cestami. Prohlásil, že je tam ideální místo, bláto a že tam budou dobré stopy. Obž. K██████ řekl, že je to ideální místo, že to tady "zفouknou", že ho naučí zabíjet. Přezul se do bot s výraznější podrážkou, aby tak údajně zmátli policisty. Obž. K██████ pak na žádost spoluobžalovaného poslal ven z auta poškozenou D██████ D██████ a sám zůstal v autě a hlídal poškozenou L██████. Obž. K██████ odvedl svázanou poškozenou D██████ směrem zpět ke křižovatce a zavedl ji hlouběji do lesního porostu. Zde ji zasadil nožem o délce čepele nejméně 100 mm tři bodné rány do krku a 32 bodných ran do zadní plochy trupu. Pět z nich proniklo do dutiny hrudní. Zmíněné bodné rány vedly ke smrti poškozené, když její bezprostřední příčinou byla prudká a masivní krevní ztráta do levé pohrudniční dutiny a navenek při bodných poraněních dolního laloku levé plíce, hrudní srdečnice a velké krční tepny. Zranění poškozené vedlo neodvratně k její smrti, která nastala nejpozději za několik málo minut.

Po návratu k automobilu si obž. K██████ po výzvě spoluobžalovaného přezul jiné boty a oba pak odešli se svázanou S██████ I██████ směrem k místo, kde ležela usmrcená D██████. Poblíž tohoto místa si poškozená I██████ na pokyn obž. K██████ lehla bez kla-

Po této dohodě obž. K█████ přijel ještě týž den večer znovu do Skupé. Navrhl vykradení bytu poškozené C█████ v Praze 6, když měl o něm informace od bývalého spolucdsouzeného. Do Prahy odjeli Tatrou 613 svědka P█████ K█████. Byli ozbrojeni odcizenou pistolí. Byli oblečeni stejně jako v Nýřanech, ovšem s tím rozdílem, že obž. K█████ si musel vzít jinou bundokošili. Při trestné činnosti vůči poškozené C█████ počítali s použitím násilí či pohrůžky bezprostředního násilí. Pak spáchali pokus trestného činu popsany pod bodem 12. původního rozsudku. Trestný čin nedokonalí výhradně proto, že zjistili, že se v bytě nachází kromě poškozené C█████ i její dcery. Z puštěného televizoru navíc slyšeli mužské hlasy, proto od svého záměru upustili.

Z uvedených příčin se jim nepodařilo realizovat původní plán. Proto se domluvili, že provedou na dálnici fingovanou kontrolu náhodného řidiče, kterého obž. K█████ zastřelí a okradou jej. Vyjeli na dálnici, ale tento plán se jim jevil jako nerealizovatelný. Proto se dohodli, že plán uskuteční přímo v Praze stejným způsobem na řidiči taxislužby. Obž. K█████ zajel s vozidlem do čtvrti Košíře, kterou znal. Tam auto zaparkovali a šli pěšky do Vrchlického ulice, kde viděli osádku opravovat popelářské auto. Přibližně v těchto místech zastavili vozidlo taxislužby, které řídil F█████ E█████. Oba obžalovaní si sedli na zadní sedadla, obž. K█████ za sedadlo spolujezdce a obž. K█████ za poškozeného. Obž. K█████ pak poškozeného navigoval a vybral vhodné místo, kde nebyla zástavba. Dal pokyn k zastavení, vystoupil a po návratu dal poškozenému pokyn, aby jel ulicí do "zákazu vjezdu". Poškozený do této ulice vjel a na další pokyn obž. K█████ opět zastavil. Na základě předem smluveného signálu "zaplat", který pronesl obž. K█████, obž. K█████ vystřelil na poškozeného E█████ z bezprostřední blízkosti a zasáhl ho zezadu do hlavy. Kulka po opuštění hlavy poškozeného prorazila čelní sklo, ale nepodařilo se jí v okolí automobilu nalézt. Oba obžalovaní pak poškozeného vytáhli z auta a odtáhli jej několik metrů dopředu. Po prohledání mu odcizili osobní doklady, dvě peněženky tzv.

Obžalovaní chvíli čekali v obci Karez, protože poblíž kamionu stál automobil obsazený osobami. Po jeho odjezdu oba obžalovaní přišli ke švýcarskému kamionu zn. IVECO, který řídil anglický občan M■■■■ M■■■■. Obž. K■■■■ nejprve zabouchal na levé přední dveře kabiny, pak oba obžalovaní přešli k pravým dveřím (spolujezdce). Poškozený, který předtím ležel s nohama směrem k těmto dveřím, vstal a posadil se na sedadlo řidiče. Spatřil obž. K■■■■ v uniformě a měl zato, že jde o policistu. Obž. K■■■■ mu nejdříve špatnou angličtinou naznačoval, že má vozidlo přeparkovat. Chtěl tento pokyn respektovat, ale obžalovaný na něj namířil pistoli. Požadoval peníze, a proto mu poškozený dal 109 US dolarů, které vyndal zpod palubní desky. Obž. K■■■■ přestal na poškozeného mířit a domlouval se s obž. K■■■■ na dalším postupu. Obž. K■■■■ mu dal pokyn, aby vytáhl z kabiny kufr poškozeného. Obž. K■■■■ dal poškozenému pokyn, aby zhasnul osvětlení kabiny, které mezitím rozsvítil. Poté obž. K■■■■ skutečně kufr vytáhl a nasedl na sedadlo spolujezdce. Poškozený se mu snažil sdělit, že už žádné peníze nemá. Naklonil se na stranu k levým dveřím řidiče, které se snažil levou rukou otevřít. V tom okamžiku obž. K■■■■ z bezprostřední blízkosti vystřelil a zasáhl jeho hlavu. Po výstřelu obžalovaní odjeli z místa činu v domněni, že poškozený je mrtev. Po příjezdu do Skupé spálili kufr poškozeného včetně ošacení a jeho dokladů, součástí uniformy, šedý oblek a další oblečení včetně rukavic. Obž. K■■■■ daroval své dceři model terénního vozidla, který byl později ve Skupé zajištěn.

Obžalovaní se ke škodě poškozeného M■■■■ zmocnili částky 109 US dolarů, 23 benzinových zapalovačů, 18 skládacích brýlí od firmy CAMEL, 4 ruksaků, trička, náramkových hodinek, dalších náramkových hodinek zn. Raketa, zmíněného modelu terénního automobilu, kinofilmu, kožené bundy, nilonové bundy, trojích nových riflových kalhot, černých kožených polobotek, starších riflových kalhot, dvou kartonů cigaret zn. CAMEL, pánských náramkových hodinek sovětské výroby nezjištěné značky, šesti nových a šesti starších slipů, šesti párů nových a šesti párů starších ponožek,

(např. odvoz ze Skupé k rodičům či jiným příbuzným). Na základě jeho předchozího výcviku mohl spoluobžalovaného zneškodnit. Pistoli se zbývajícími náboji si nakonec nechal u sebe ve Skupé, zakopal ji a později vydal policii. Rovněž je ovšem nutné odmítnout obhajobu obž. K [REDAKCE], že byl ve vleku spoluobžalovaného a pod jeho vlivem. I on se nepochybně mohl kdykoli od spoluobžalovaného odloučit, ale naopak ho po usmrcení poškozeného strážného a stopařek znovu vyhledal ve Skupé a společně pokračovali v páchání trestné činnosti v Praze. O správnosti těchto úvah svědčí i závěry revizního psychiatrického a psychologického znaleckého posudku, podle nichž nelze předpokládat, že by některý z obžalovaných mohl být přinucen jednat pod hrozbou nebo nátlakem proti vlastní vůli (viz. např. čl. 3800).

Stejně jako v původním rozsudku je soud nucen konstatovat, že části výpovědí obž. K [REDAKCE] z 5. a 7. 5. 1990 ke skutkům pod body 2. a 3. obžaloby (stopařky a poškozený B [REDAKCE]) jsou nepoužitelné, protože byly učiněny předtím, než bylo obžalovanému pro tyto skutky vzneseno obvinění.

K hodnocení důkazů u skutku pod bodem 1. výroku o vině (usmrcení poškozeného K [REDAKCE]) považuje soud za nutné uvést následující:

Úvodem považuje soud za nutné zdůraznit, že vycházel z výpovědi obž. K [REDAKCE], pokud jde o důvod návštěvy vrátnice a záměr obžalovaných. Provedené důkazy potvrzují jeho verzi, že plánem obžalovaných bylo za použití lsti získat pistoli a k usnadnění realizace tohoto záměru se obžalovaní vydávali za policisty. Žádný konkrétní důkaz neprokazuje, že by při realizaci tohoto záměru počítali s použitím násilí (zbraně) nebo pohrůžky bezprostředního násilí. Obžalovaní nepřišli na vrátnici ozbrojeni a z předchozí návštěvy získali zkušenost, že jejich pravá totožnost nebyla odhalena. Výstřel obž. K [REDAKCE] proti vrátnému pak

podniku. Svědek F. [REDAKCE] M. [REDAKCE], vrátný, který s nimi tehdy jednal, potvrdil, že mu obž. K. [REDAKCE] připadal méně jistý než obž. K. [REDAKCE]. Potvrdil, že pistoli v době své nepřítomnosti měl na místě pod televizí, odkud nebyla vidět. Obž. K. [REDAKCE] naproti tomu uváděl, že pistoli viděli, ale nechali ji na místě. Tím chtěl zvérohodnit jeho verzi, že účelem návštěvy nebylo získání zbraně. Obž. K. [REDAKCE] však označil jiné místo, kde měl pistoli údajně vidět, než podle svědka M. [REDAKCE] byla skutečně uložena. Soud je přesvědčen, že účelem první návštěvy bylo rovněž získání zbraně, ale obžalovaní ji nenašli a kromě toho se v okolí vrátnice pohyboval větší počet osob, takže uskutečnění tohoto záměru by bylo riskantní.

Pokud jde o den 1. 5. 1990, bylo prokázáno, že ještě před návštěvou vrátnice v Nýřanech obžalovaní byli u závodu OBAS v Heřmanově Huti. Ani v tomto případě obž. K. [REDAKCE] nepřipustil, že by jejím důvodem bylo získání zbraně. Vypověděl, že chtěli navázat kontakt s vrátnými, protože věděl, že se tam vyrábí porcelán, který chtěl opatřit pro svého bratra, jenž chtěl soukromě podnikat. Ani tato verze není věrohodná. Především svědek F. [REDAKCE] K. [REDAKCE] obžalovaného nikdy nežádal o obstarání pozlaceného porcelánu. Žádný důkaz nenasvědčuje ani tomu, že by takový porcelán nutně potřeboval pro své soukromé podnikání. I kdyby tomu tak bylo, bylo by nelogické a příliš riskantní, aby ho obžalovaný chtěl opatřit vloupáním do střeženého objektu. Z výpovědi vrátné svědkyně K. [REDAKCE] navíc vyplynulo, že v podniku se vyráběly pouze skleničky (nikoli porcelán) se zlatým ráfkem. Výdej a použití materiálu ke zhotovení ráfku je přísně kontrolováno a podle přesvědčení svědkyně není možné, aby si zaměstnanci bez vědomí mistra zhotovili zlatý ráfek na porcelánovém předmětu. Tím svědkyně reagovala na tvrzení obž. K. [REDAKCE], že u jedné z pracovníků podniku viděl zlacený porcelán.

Nevěrohodně působí tvrzení obž. K. [REDAKCE], že před odjezdem ze Skupé dne 1. 5. 1990 vypili dvě lahve hanácké vodky. Vrátné

je. Matka ani sestra obžalovaného navíc nepotvrdily, že by běžně nosil u sebe planžety.

Obž. K█████ při svých výpovědích v přípravném řízení tvrdil, že se do objektu dostali přelesením betonového oplocení. V hlavním líčení toto místo popsal odlišně, mělo se jednat o cihlovou zeď ve směru dále od viaduktu. Rozpor vysvětlil tím, že v době rekonstrukce se v blízkosti pohybovali občané Nýřan, kteří by ho mohli poznat. Proto ukázal jiné místo. Naznačená změna výpovědi je účelová. Z úředního záznamu na čl. 395, protokolu o ohledání na čl. 396 - 397 a z výpovědí policistů svědků K█████ a Z█████ bylo zjištěno, že dne 2. 5. 1990 v ranních hodinách zmínění svědci se služebním psem obešli oplocení objektu. Účelem bylo zjistit stopy svědčící o překonání oplocení, stopy v jeho blízkosti, popřípadě zachytit pachovou stopu. Z uvedených důkazů vyplývá, že takové stopy nalezeny nebyly. Svědek Z█████ uvedl, že vedl zkušenného psa a on sám má s podobnými úkony dlouholetou zkušenost. Kdyby se tam tedy stopa vyskytovala, byla by zjištěna.

I toto tvrzení obž. K█████ bylo vyvráceno a obž. K█████ změnou výpovědi účelově reagoval na důkazy uvedené v předchozím odstavci. Obžalovaný neměl důvod, proč by správné místo překonání oplocení neuvedl hned v prvních výpovědích. Tehdy mluvil jednoznačně o přelézání betonového oplocení. Promítnutý videozáznam a výpovědi vyšetřovatele svědka P█████ nepotvrzují, že by se při rekonstrukci v blízkosti pohybovali lidé. Svědek potvrdil, že se obž. K█████ zdráhal zúčastnit rekonstrukce, ale když mu svědek vysvětlil, že jde o jeho právo, obžalovaný svolil. Kdyby obžalovaný namítl, že mu vadí údajná přítomnost jiných lidí, nebyl by problém učinit potřebná opatření.

Rozporné jsou i údaje obž. K█████ o vzdálenosti, ve které zůstal stát od vrátnice v době, kdy tam měl vejít obž. K█████ s poškozeným. Zatímco ve svých prvních výpovědích hovořil o 15

poranění způsobeno ze vzdálenosti větší než je délka hlavně použité střelné zbraně. Znalci se zúčastnili rekonstrukce a potvrdili, že střelné zranění mohlo být způsobeno tak, jak při ní ukazoval obž. K [REDACTED].

Obž. K [REDACTED] vypověděl, že po výstřelu zvracel. Obž. K [REDACTED] vyvozoval celkovou nevěrohodnost výpovědi spoluobžalovaného ze zjištění, že při ohledání místa činu nebyly nalezeny žádné zvracky nebo jejich stopy. Nelze vyvrátit tvrzení obž. K [REDACTED], že zvracky dopadly z převážné části na oděv, který byl později spálen. Kromě toho se při ohledání místa činu ve vrátnici pohyboval svědek Š [REDACTED]. Svědek Š [REDACTED], který pracuje v oboru pachových stop, uvedl, že nemá zkušenosti se snímáním pachových stop z lidských zvratků, protože se to v praxi neprovádí. Zjištění konstatované v úvodu tohoto odstavce proto nezpochybňuje věrohodnost výpovědi obž. K [REDACTED].

Soud považuje za nutné reagovat na skutečnosti, na které poukazuje ve svém rozhodnutí odvolací soud a které by mohly zpochybnit tvrzení obž. K [REDACTED], že chtěli získat pistoli podvodným jednáním bez použití násilí (viz. str. 20 - 21 výše citovaného rozsudku). Podle přesvědčení soudu neexistuje žádný důkaz, který by tuto verzi vyvracel. Obžalovaní chtěli svůj záměr uskutečnit ve vrátnici Stavebních strojů Nýřany. Jak znázornil na náčrtku čl. 3313 obž. K [REDACTED], na přístupové cestě obžalovaných k vrátnici (nikoli před vrátnicí) stála dvojice milenců. Obžalovaní tam v každém případě šli páchat trestnou činnost, a proto měli obavu, že by případné výpovědi této dvojice mohly přispět k jejich odhalení. Proto se rozhodli změnit původní plán a vyzkoušet, zda nebude příhodnější pro jeho realizaci vrátnice v Heřmanově Huti. Tam však sloužily jako vrátné dvě ženy, a proto bylo riziko odhalení rovněž vyšší. Proto se obžalovaní vrátili zpět do Nýřan a spoléhali se, že dvojice milenců již odešla, což se také stalo.

Obž. K█████ vypověděl, že řídil obž. K█████ a v Plzni zastavil dvěma stopačkám. Dívky mu řekly, že jsou na útěku z domova. Pak obž. K█████ odbočil doleva a dívkám řekl, že je vezme na chalupu. Předjeli traktor, obž. K█████ odbočil na lesní cestu, poručil dívkám, aby se svlékly, vyndal pistoli a přešel na zadní sedadla. Měl v ruce nůž. Obž. K█████ se rovněž svlékl a potom dívky osahával a v této době obž. K█████ vyběhl z auta, ale obž. K█████ vystoupil rovněž a poručil mu s pistolí v ruce, aby se vrátil. Pak obž. K█████ zakázal cokoli oznamovat a vyhrožoval přitom likvidací jeho dcery. Pak došlo ke svázání obou dívek, ovšem obž. K█████ neví, zda již při tomto prvním zastavení nebo až při dalším. Během další jízdy obž. K█████ říkal, že dívky přiváže někde u kravína, aby je tam ráno našli. Pak obž. K█████ znovu zastavil a odešel s černovlasou dívkou (poškozená D█████) do lesa. Obž. K█████ viděl v lese světlo od baterky, které se nepohybovalo. Nevěnoval pozornost tomu, co se dělo v lese, zůstal s druhou dívkou v automobilu. Poté se obdobná situace opakovala i s ní. Obž. K█████ byl v domněni, že obž. K█████ s děvčaty nic špatného neudělal. Neviděl, že by byl nějak umazán nebo od krve. Na jeho dotaz, co s děvčaty udělal, obž. K█████ odpověděl, aby se nestaral, ale pak začal mlátit do volantů a křičet, že je to 3:0. V časných ranních hodinách se pak vrátili do Skupé, pistoli si obž. K█████ nechal u sebe a vzal si i bílou silonovou bundu a bílou botu poškozené D█████. Obž. K█████ druhý den ráno obě dívky hledal, aby zjistil, co se stalo, ale místo už nenašel.

Verze obž. K█████ se jeví jako nevěrohodná, nelogická a částečně rozporná. Především je třeba znovu důrazně odmítnout obhajobu obžalovaného, že byl ke své účasti (byť pasivní) přinucen výhrůžkami vůči sobě a své dceři (viz. výše). Žádným jiným důkazem nebylo prokázáno tvrzení obžalovaného, že by obž. K█████ vyhrožoval zabitím dcery Ž█████. V tomto směru je zjevně účelová druhá výpověď matky obžalovaného svědkyně J█████ K█████, podle které se jí již nežijící svědkyně K█████ měla svěřit, že se jí obžalovaný o tomto vyhrožování zmiňoval. Tato výpověď byla

dadle spolujezdce, ale sám připustil, že přesnější je jeho výpověď učiněná v přípravném řízení, ze které soud vycházel. Spolujezdkyně svědkyně B. [REDACTED] v přípravném řízení uvedla, že zřetelně viděla dva muže vpředu a jednu ženu vzadu. Řidič měl mít na sobě sako, košili a asi i kravatu, byl vyšší postavy a neměl brýle. To odpovídá obž. K. [REDACTED]. Svědkyně uvedla, že spolujezdec měl mít uniformu včetně čepice. To je v rozporu s verzí obž. K. [REDACTED], podle které měl mít v této době již uniformu svlečenou. Naznačený rozpor lze vysvětlit tím, že svědkyně mohla zahlédnout části uniformy ve vozidle. Oba svědci viděli vzadu sedět pouze jednu ženu, ačkoli tam měly sedět obě stopařky. Tuto skutečnost lze vysvětlit tak, že svědci neměli dobrý výhled na zadní sedadla. Pokud výpověď svědkyně B. [REDACTED] v hlavním líčení obsahovala rozpory, lze je opět vysvětlit časovým odstupem.

Řidič autobusu svědek I. [REDACTED] stál s autobusem na zastávce v obci Lišná. K popisu osob ve vozidle pouze uvedl, že si není jistý, zda někdo seděl na sedadle spolujezdce, nějaké osoby seděly na zadním sedadle, neví kolik. I tato výpověď potvrzuje verzi obž. K. [REDACTED], který měl v té době sedět již na zadním sedadle.

Traktorista svědek J. [REDACTED] viděl dvě osoby vpředu ve vozidle. Lépe viděl spolujezdce, který měl mít podle výpovědi svědka z hlavního líčení spíše kulatější než hranatější tvář. V hlavním líčení uvedl, že jako spolujezdec seděl obž. K. [REDACTED], který však tehdy neměl brýle.

Obž. K. [REDACTED] uvedl při konfrontaci, že při první zastávce v lese a pokusu o útěk z vozidla nešly otevřít dveře u spolujezdce, a proto se mu podařilo utéci pouze k zadní části vozidla a byl přinucen obž. K. [REDACTED] k opětovnému nastoupení. Při ohledání Tatry 613 nebylo prokázáno, že by zmíněné dveře šly špatně otevírat (viz. protokol čl. 195).

musel dne 2. 5. 1990 po odjezdu ze Skupé vrátit na místo činu a teprve potom stopařky usmrtit.

Obž. K. po celou dobu trestního řízení tvrdil, že nedával ve Skupé do kamen žádné nože. Tato obhajoba je vyvrácena svědeckými výpověďmi zemřelé babičky obžalovaného svědkyně K., které soud přečetl podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. Svědkyně, která nemá důvod obžalovanému škodit, vypověděla, že si obžalovaný přivezl z Rakovníka dva kuchyňské nože. Jeden měl oranžovou střenku a později ho našla sestra obžalovaného MUDr. K. Svědkyně K. potvrdila, že v kamnech v kuchyni ve Skupé postupně našla dva nože. První počátkem května 1990, tento nůž byl bez rukojeti, která byla spálená a ostří bylo rovné. Tento nůž vyhodila na zápraží a řekla obžalovanému, aby ho vyhodil. Další část nože našla dne 8. 6. 1990 až vzadu pod troubou, přičemž tento nůž měl ulomenou a ohnutou špičku. Svědkyně vyvrátila, že by nože do kamen vhodila ona a připustila, že nože v kamnech mohly být od května, neboť od té doby kamna nevymetala. Výpověď jmenované svědkyně vyvrací obhajobu obž. K. a naopak potvrzuje verzi obž. K. pokud jde o ulomenou špičku druhého nože, jejíž příčina však nebyla přesně zjištěna. Obž. K. se pokusil zpochybnit věrohodnost výpovědi svědkyně K. Jak bylo zdůrazněno, svědkyně neměla žádný důvod obžalovanému škodit a podle svědecké výpovědi vyšetřovatele mjr. P. byla v době výslechu na svůj věk v relativně velmi dobrém fyzickém a psychickém stavu.

Důležitým důkazem svědčícím o pravdivosti verze obž. K. a naopak neoprávněnosti verze obž. K. jsou znalecké posudky z oboru soudního lékařství. Znalci provádějící pitvu poškozených dívek zjistili mimo jiné, že na ukazováčku ruky D. D. bylo zjištěno řezné poranění svědčící o její obraně. Tento nálezný spíše svědčí pro závěr, že se na usmrcení této dívky podílel pouze jeden pachatel. Podstatné je ovšem zjištění znalců, že u poškozené

kusé informace. V původním hlavním líčení se nepodařilo zjistit její totožnost pomocí popisu místa jejího údajného bydliště. Její totožnost se nepodařilo zjistit ani podle dopisu na čl. 3118 - 19. Navíc má soud silné podezření, že tento dopis byl napsán na žádost obž. K [REDAKCE] neznámou osobou. Je k němu totiž připojen vzkaz pro údajnou E [REDAKCE], který naznačuje, že obžalovaný u ní hodlal uschovat dceru Ž [REDAKCE]. Tento vzkaz obžalovaný podle svého tvrzení nepsal, ačkoli podle obsahu dopisu ho psát měl. I kdyby žena jménem E [REDAKCE] existovala a podařilo se jí ztotožnit a vyslechnout, její výpověď by nebyla pro znalce podstatným přínosem. Obžalovaný totiž uvedl (čl. 3376 - 7), že se s ní setkal pouze třikrát, z toho dvakrát v restauraci a jednou v bytě, přičemž pouze při této poslední příležitosti s ní měl intimní styk. Znalci navíc mohli své závěry učinit na základě vyšetřovacích metod, zejména falopletysmografického vyšetření.

Zpracovatelé revizního znaleckého posudku došli k závěru, že v případě usmrcení stopařek jde o brutální násilní čin spáchaný na dvou ženách, s nimiž se obžalovaný náhodně setkali, jeho provedení však nevykazuje sadistické praktiky. U obž. K [REDAKCE] znalci vyloučili sexuální deviace, ale zároveň zjistili, že jde o osobnost vnitřně nejistou, kompenzující své nedostatky agresivním dominantním jednáním. V sexuální oblasti je na rozdíl od obž. K [REDAKCE] agresivně nepřátelsky naladěný vůči ženám, což lze hodnotit jako sadistickou tendenci. Motívem činu je zejména nepřátelské agresivní zaměření vůči ženám a celé společnosti, případně možná snaha předvést vlastní brutalitu a dominanci. Nelze vyloučit ani snahu odstranit svědky trestné činnosti. Rovněž u obž. K [REDAKCE] nebyla zjištěna sexuální deviace. Na rozdíl od obž. K [REDAKCE] však jsou málopravděpodobné sexuální agresivní pohnutky. Ty byly spíše situační, pod psychologickým tlakem situace a obž. K [REDAKCE], který je obecně disponován v této dvojici pro dominantní roli. Zmíněné závěry potvrzují verzi obž. K [REDAKCE], že před činem a v počátku jeho páchaní byl iniciativnější a aktivnější obž. K [REDAKCE] (začal dívky osahávat, používal vůči nim ponižující vý-

jeho nůž (neřikal, v jakém okamžiku), aby mu podal svůj. Obž. K [REDACTED] [REDACTED] výslovně uvedl, že neví, zda se nůž zlomil v té dívce nebo při zapíchnutí do země vedle ní, protože obž. K [REDACTED] bodal jako zběsilý. Toto vysvětlení nelze vyvrátit. Navíc okolnost zlomení nože nemá pro žádného z obžalovaných podstatný význam a bylo by nelogické, kdyby si obž. K [REDACTED] tuto skutečnost vymyslel. Svědkyně K [REDACTED] navíc potvrdila nález nože s ulomenou špičkou v kamnech. Nářezy žeber zjištěné u poškozené D [REDACTED] nevedou k poškození nože a při útoku na tuto poškozenou nemohlo dojít k ohnutí špičky nože nebo jeho jinému poškození (viz. čl. 2443). Nelze tedy přesně stanovit, kdy a jakým způsobem k ulomení špičky nože došlo, ale sama tato okolnost nemůže vést k závěru o nevěrohodnosti výpovědi obž. K [REDACTED].

Na tomto místě považuje soud za nutné uvést, že v původním hlavním líčení dospěl soud k závěru, že nelze mimo vsí pochybnost prokázat dohodu obou obžalovaných na usmrcení první stopařky poškozené D [REDACTED], a proto nemohl obž. K [REDACTED] uznat vinným jejím usmrcením. V tomto směru soud po opětovném hodnocení všech relevantních důkazů dospěl k odlišnému závěru.

Pro kladný závěr o spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. není nutné, aby mezi pachateli existovala výslovná dohoda. Postačí dohoda konkludentní, která může nabýt konkrétní podoby tím, že se jeden z pachatelů aktivně připojí k jednání druhého, které směřuje nepochybně k usmrcení jiné osoby. O takový případ se jedná v posuzované věci.

Obž. K [REDACTED] byl přítomen ve vrátnici v Nýřanech, kde obž. K [REDACTED] nečekaně, proti předchozímu plánu, ale chladnokrevně, zastřelil z bezprostřední blízkosti poškozeného K [REDACTED]. Věděl, že tento obžalovaný má u sebe pistoli i nože. Krátce poté obž. K [REDACTED] naložil do automobilu obě stopařky a odbočil z hlavní silnice. Podle výpovědi obž. K [REDACTED] ze dne 24. 5. 1990 (čl. 1413 a násl.) už v tomto okamžiku tušil, že se stane něco hrozného. Po

předchozí dohodě. Podle závěrů znalců se obž. K. [REDACTED] v průběhu trestního řízení "vemluvil" (stylizoval) do role "nešťastné oběti obž. K. [REDACTED]", což vyplývá z jeho hysterického způsobu prožívání a emotivně zpracované interpretace skutečnosti. Podle přesvědčení soudu míra účasti obž. K. [REDACTED] na společné trestné činnosti logicky gradovala a vyvrcholila tím, že na poškozeného M. [REDACTED] sám vystřelil (viz. též závěry znalců o "kriminální solidaritě"). Je nutné zdůraznit, že v době zadržení obžalovaných měl u sebe pistoli obž. K. [REDACTED].

Odvolací soud neměl konkrétní výhrady ke skutkovým závěrům, pokud jde o útoky vůči poškozeným B. [REDACTED] a M. [REDACTED]. Ani nové dokazování nepřineslo v tomto směru žádné změny a soud dospěl ke shodným skutkovým závěrům jako předchozí senát. Ke skutku pod bodem 3. výroku o vině (poškozený B. [REDACTED]) považuje za nutné uvést následující:

Stejně jako v předchozích případech soud vycházel při zjišťování skutkového děje z verze obž. K. [REDACTED], která není v podstatném rozporu s ostatními důkazy. Pokud v jeho výpovědích došlo k určitým posunům a změnám, netýkaly se vlastního průběhu skutkového děje. Naproti tomu výpovědi obž. K. [REDACTED] jsou rozporné (zvláště změna výpovědi v hlavním líčení), přičemž obžalovaný nedokázal rozpory přesvědčivě a logicky vysvětlit.

Obž. K. [REDACTED] popřel dohodu o usmrcení poškozeného B. [REDACTED] a svou aktivní účast na realizaci činu. Uváděl, že ho obž. K. [REDACTED] donutil pod pohrůžkou použití zbraně, aby s ním jel do Prahy. Po odchodu z bytu poškozené C. [REDACTED] obž. K. [REDACTED] zastavil vozidlo TAXI s vysvětlením, že jim došel benzín a chtějí odvézt za jeho kamarádem. Obž. K. [REDACTED] si sedl za řidiče, obž. K. [REDACTED] seděl za sedadlem spolujezdce. Na místě činu dal obž. K. [REDACTED] pokyn k zastavení a v okamžiku, kdy se řidič nakláněl doprava, vytáhl z kapsy pistoli a vystřelil. Pak obž. K. [REDACTED] vytáhl řidiče ven, přičemž obž. K. [REDACTED] údajně na poškozeného vůbec nesáhl, nic mu neodcizil.

Obž. K [redacted] po celou dobu přípravného řízení uváděl (vyjma procesně nepoužitelné výpovědi), že v době výstřelu byl uvnitř vozidla, i když způsob střelby nedokázal přesně popsat. V původním hlavním líčení podstatně změnil výpověď tak, že v okamžiku výstřelu byl venku z auta (viz. čl. 2290). Změnu vysvětlil tak, že viděl auto s prostřeleným sklem, a proto si domyslel, jakým způsobem došlo k zastřelení taxikáře a tento způsob také ukázal při rekonstrukci. Toto vysvětlení nelze považovat za logické a přesvědčivé. Kdyby obžalovaný byl skutečně v kritickém okamžiku mimo vozidlo, jistě by to uvedl, protože šlo o okolnost podporující jeho obhajobu.

Obž. K [redacted] důrazně popíral, že by se poškozeného B [redacted] dotýkal. Tvrdil, že v automobilu seděl "křížem" na zadním sedadle, tedy dále od poškozeného. Z výsledků pachových zkoušek lze vyvodit závěr, že se poškozeného dotýkali nebo byli v jeho těsné blízkosti oba obžalovaní, tedy i obž. K [redacted]. Zmíněné závěry tedy vyvrací verzi obž. K [redacted] a naopak spíše podporují verzi obž. K [redacted]. Ten doznával, že pomáhal poškozeného odtahovat, i když ho měl držet v jiných částech těla, než byly zjištěny jeho pachové stopy.

Verzi obž. K [redacted] vyvrací i protokol o ohledání místa činu, ze kterého je zřejmé (ve shodě s verzí obž. K [redacted]), že vozidlo poškozeného muselo být odtlačeno nebo s ním muselo být popojeto směrem dopředu. Obhajobu obž. K [redacted], že poškozenému nic neodcizil, vyvrací zjištění, že jeho hodinky zn. Orient byly nalezeny právě u tohoto obžalovaného ve Skupé. Nelze vyvrátit tvrzení obž. K [redacted], že po výstřelu uslyšel "cinknutí" střely o jakýsi kovový předmět. Z protokolu o ohledání místa činu a fotodokumentace je zřejmé, že kulka mohla narazit na blízký stožár elektrického osvětlení, aniž na něm musela nutně zanechat stopu (viz. výpověď svědka C [redacted]).

než obž. K[REDAKCE]. Poškozený při rekognici jednoznačně ztotožnil obž. K[REDAKCE] jako střelce.

I v případě tohoto skutku jsou výpovědi obž. K[REDAKCE], případně jejich části, vnitřně rozporné, nelogické a tudíž nevěrohodné. Obž. K[REDAKCE] vypověděl, že i v tomto případě měl být spoluobžalovaným donucen k účasti. Samotný způsob tohoto donucení však popisuje rozporně. V první výpovědi o něm v podstatě nemluvil, podle další na něho měl obž. K[REDAKCE] namířit pistolí a podle třetí navíc chytit za vlasy. Podle výpovědi při konfrontaci musel jít ke kamionu před spoluobžalovaným, který na něho mířil pistolí. Kromě toho, co již bylo k údajnému donucování uvedeno výše, považuje soud za nutné zdůraznit, že právě obž. K[REDAKCE] oproti spoluobžalovanému absolvoval v minulosti speciální výcvik. U kamionu stál za zády obž. K[REDAKCE], a přesto se nepokusil jeho záměr střílet na poškozeného přerušit (např. spoluobžalovaného odzbrojit). Naopak jednal se spoluobžalovaným ve vzájemné shodě, což prokazují výpovědi obž. K[REDAKCE], revizní znalecký posudek i svědecká výpověď poškozeného. Ten vypověděl, že když obž. K[REDAKCE] dostal peníze, přestal na něho mířit pistolí a poodešel ke spoluobžalovanému K[REDAKCE], se kterým krátce mluvil. Když pak obž. K[REDAKCE] znovu otevřel dveře kabiny a dal mu pokyn k zhasnutí, znovu podstoupil a krátce mluvil s obž. K[REDAKCE].

Zcela nevěrohodně působí tvrzení obž. K[REDAKCE], že byl rozhodnut spoluobžalovaného zastřelit, pokud by za ním po spáchané trestné činnosti znovu přijel. Pokud by obž. K[REDAKCE] takový záměr skutečně měl, nenakonzervoval a neukryl by pistolí. Toto tvrzení je navíc v rozporu s výpovědí svědka E[REDAKCE] K[REDAKCE], podle kterého se dne 3. 5. 1990 oba obžalovaní chovali přirozeně, opravovali auto, a obž. K[REDAKCE] po něm chtěl nějaké náboje.

Účelové je i tvrzení obž. K[REDAKCE], že poškozeného M[REDAKCE] zvenku varoval (dokonce opakovaně), dával mu rukou znamení, aby odjel. Zmíněnou verzi vyvrací svědecká výpověď poškozeného,

mířil níž na pravou tvář a při výstřelu došlo k pohybu pistole směrem nahoru. K takovému pohybu však podle svědka dojde až poté, co střela opustí hlaveň (čl. 2438). Znalce z oboru soudního lékařství označila zranění poškozeného jako těžké a vážné. Ke střelbě mohlo dojít způsobem, který ukázal obž. K [REDAKCE] při rekonstrukci včetně vzdálenosti. Podstatný je závěr znalce, že jen nepatrně jiný sklon střelného kanálu, např. o několik stupňů směrem vzhůru, nebo o několik stupňů směrem doprava, by vedl s jistotou k průniku střely do lební dutiny, případně do páteřního kanálu, což by mělo za následek těžké a vážné poranění a případně i smrt zasažené osoby. Podle přesvědčení soudu směřoval úmysl obžalovaného k usmrcení poškozeného, což je v souladu s průběhem trestné činnosti, která činu bezprostředně předcházela.

Na pokyn soudu II. stupně byly na oba obžalované vypracovány Psychiatrickou klinikou Všeobecné fakultní nemocnice v Praze (jde o ústav zapsaný v příslušném seznamu a specializovaný na znaleckou činnost) revizní znalecké posudky z oboru psychiatrie a psychologie. U obž. K [REDAKCE] nový znalecký posudek nekonstatuje žádnou duševní chorobu, ale poruchu osobnosti, kterou lze hodnotit jako psychopatickou s rysy anetickými, agresivními, histrionskými. Jde o osobnost nevyrovnanou, egoistickou, s morálním defektem. Obžalovaný absolvoval speciálně zaměřené sexuologické vyšetření. Nebyla u něho prokázána sexuální deviace, byly prokázány sexuálně agresivní rysy jako součást celkové agresivní osobnosti, dále sadistické tendence a dysharmonický sexuální vývoj. Zjištěná psychopatie dosahovala středního (nikoli těžkého) stupně. U obž. K [REDAKCE] nebyla shledána strukturovaná sexuální deviace a vědomí nebylo porušeno. Proto znalci hodnotili rozpoznávací a ovládací schopnosti ve vztahu k veškeré trestné činnosti jako plně zachovalé. Obžalovaný je tedy plně trestně odpovědný.

předních odborníků v těchto oborech (čl. 3330 - 1). Návrh zdůvodnil tím, že jedině tímto způsobem lze získat komplexní obraz osobností obou obžalovaných. Další skupina výhrad tohoto obžalovaného směřuje proti závěrům revizního znaleckého posudku (které pro něho vyzněly méně příznivě než závěry původního posudku). V souvislosti s tím navrhuje důkazy uvedené v písemnosti na čl. 3884 - 91 a navrhuje provedení superrevizního posudku. Navrhuje vyslechnout jako svědky pracovníky střediska pro dokumentaci zločinů komunismu a některé současné politické a ústavní činitele. Jejich výpověďmi chce prokázat, že minulý režim zcela potlačil výchovnou stránku trestu a že obžalovaný byl během jeho výkonu šikanován, což je v rozporu s tvrzením znalců z oboru psychiatrie. Tento návrh je evidentně nedůvodný, neboť znalci měli samozřejmě na mysli šikanování obžalovaného ze strany spoluvězňů, které skutečně zjištěno nebylo. Souhrně lze k této skupině návrhů uvést, že soud nezjistil při zpracovávání revizního znaleckého posudku žádná pochybení, která by měla vliv na správnost jeho závěrů. Soud z nich vycházel a pro vypracování "superrevizního" posudku nejsou důvody. S tímto postupem navíc trestní řád ani nepočítá a není zřejmé, která instituce by takový posudek měla vypracovat. Závěry revizního znaleckého posudku zpracovaného Psychiatrickou klinikou v Praze dávají soudu dostatek podkladů pro rozhodnutí.

Obž. K [redacted] navrhl provedení dalších úkonů ve vztahu ke zjištění totožnosti ženy jménem E [redacted]. K potřebnosti tohoto důkazu zaujal soud stanovisko výše a návrhy obžalovaného v tomto směru jsou rovněž nadbytečné. To platí i o návrhu na vypracování znaleckého posudku z oboru očního lékařství, který by měl vysvětlit, zda by obž. K [redacted] mohl řídit (jak tvrdí spoluobžalovaný) v neznámém terénu automobil Tatra velkou rychlostí, jak uvádí svědek J [redacted]. Takový znalecký posudek by soudu zcela jistě nepřinesl žádné další poznatky, které by přispěly k bližšímu objasnění skutkového děje.

trestního zákona účinného v době činu. V kladném případě by pro ně nepochybně byla příznivější aplikace pozdějšího zákona.

Původní senát v tomto směru dospěl k závěru, že u obž. K [REDAKCE] by byly splněny podmínky pro uložení trestu smrti. U obž. K [REDAKCE] zaujal odlišné stanovisko s tím, že u tohoto obžalovaného by bylo možné uložit místo trestu smrti podle § 29 odst. 3 původního trestního zákona trest odnětí svobody od patnácti do dvaceti pěti let. Zmíněný závěr byl odůvodněn tím, že obž. K [REDAKCE] naplnil znaky ust. § 29 odst. 1 tr. zák. méně intenzivně než spoluobžalovaný K [REDAKCE] a zejména původní znalci z oboru psychiatrie a psychologie připouštěli alespoň částečnou možnost jeho resocializace. Soud v novém hlavním líčení dospěl ohledně obž. K [REDAKCE] k odlišnému závěru. Oproti původnímu rozhodnutí ho uznal vinným též ze spolupachatelství při usmrcení poškozené D [REDAKCE]. Podstatné ovšem je, že zpracovatelé revizního znaleckého posudku zcela vyloučili možnost jeho resocializace. Soud proto uzavřel, že podmínky pro uložení trestu smrti by byly splněny u obou obžalovaných, a proto je pro ně z hlediska § 16 odst. 1 tr. zák. příznivější pozdější zákon. Ten také soud u obou obžalovaných aplikoval.

Ust. § 29 odst. 1 původního trestního zákona jako základní podmínku pro uložení trestu smrti stanoví, že ho lze uložit pouze za trestný čin, u něhož to tento zákon ve zvláštní části dovoluje. Skutková podstata trestného činu vraždy podle § 219 tr. zák. patří mezi takové trestné činy. Další podmínkou umožňující uložení trestu smrti je, že stupeň nebezpečnosti takového trestného činu pro společnost je mimořádně vysoký vzhledem ke zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení činu nebo k zvlášť zavrženíhodné pohnutce nebo k zvlášť těžkému a těžko napravitelnému následku. Tyto podmínky jsou uvedeny alternativně, a proto postačí naplnění jedné z nich. Podle přesvědčení soudu jsou u obou obžalovaných splněny všechny zmíněné podmínky. Zvlášť zavrženíhodný způsob provedení činu odůvodňuje zejména způsob

trestnou činností, jejíž závažnost gradovala a vyvrcholila usmrčením více osob během přibližně dvaceti šesti hodin. Jednalo se o trestnou činnost předem připravenou, promyšlenou a spáchanou bez přítomnosti jakéhokoli afektu. Poškození byli usmrceni surovým a brutálním způsobem, kterým obžalovaní projevili naprostou absenci základních morálních pravidel a výraznou neúctu k lidskému životu.

Naplnění výše uvedených podmínek u obou obžalovaných prokazují závěry revizního psychiatrického a psychologického znaleckého posudku. O jejich správnosti neměl soud pochybnosti a plně z nich vycházel. Podle nich je obž. K. osobností psychopaticky strukturovanou, špatně sociálně přizpůsobenou, neschopnou začlenit se do partnerského, rodinného a pracovního života. Rozumové schopnosti jsou dobré, nicméně způsob uvažování a vyvozování závěrů je ovlivněn psychopatickou osobností. Osobnost je vnitřně nejistá, kompenzující své nedostatky agresivním dominantním jednáním, zřetelné jsou hysterické rysy. V sexuální oblasti je agresivně, nepřátelsky naladěn vůči ženám. Obžalovaný je podle znalců společensky extrémně nebezpečný, nelze předpokládat příznivé ovlivnění výkonem trestu a naopak lze předpokládat recidivy trestných činů. Posledně uvedený závěr znalci podpořili tím, že předchozí tresty nesplnily svůj účel a navíc došlo vlivem prožitých událostí k úplnému zhroucení morálních hodnot obžalovaného. Vzhledem k jeho osobnostní struktuře není indikované jakékoli ochranné léčení. Resocializaci obžalovaného znalci nepovažují za možnou vzhledem k jeho věku, osobnostním charakterovým kvalitám, spáchané trestné činnosti a nepoučitelnosti z předchozích výkonů trestů. Jeho povahové vlastnosti jsou trvalé a fixované. Dosavadní průběh vazby a způsob obhajoby potvrzují jeho anetičnost a neschopnost sebekritiky.

K obdobným závěrům znalci dospěli i ohledně obž. K. Také jeho osobnost je psychopaticky strukturovaná, soběstředná, labilní, idealisující své vlastní já, hysterická. Zřetelná je

dování, který je pro oba obžalované příznivější, neboť nezná trest smrti, který byl nahrazen trestem odnětí svobody na doživotí.

U skutku pod bodem 1. výroku o vině (poškozený K██████████) nebyla prokázána dohoda obžalovaných na jeho usmrcení. Ti chtěli pod záminkou fingované kontroly získat zbraň pro páchaní další trestné činnosti. Výstřel ze strany obž. K██████████ byl excesem ze společné dohody a obž. K██████████ v tomto případě nemůže být uznán vinným trestným činem vraždy. U obž. K██████████ je zřejmý přímý úmysl podle § 4 písm. a) tr. zák., když obžalovaný vystřelil pistolí ráže 7,65 mm z bezprostřední blízkosti proti hlavě poškozeného. Proto byl obž. K██████████ uznán vinným trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr. zák. Zvláště zavrženíhodnou pohnutku soud spatřuje v tom, že obžalovaný usmrtil poškozeného v úmyslu získat zbraň a zároveň se zbavil svědka, který poznal, že nejde o pravé policisty. Jednání obž. K██████████ nemohlo být vzhledem k nízké hodnotě odcizené pistole hodnoceno jako majetkový trestný čin. Je však nepochybné, že si obž. K██████████ tímto způsobem bez povolení opatřil střelnou zbraň. Proto soud jeho jednání kvalifikoval jako trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák.

Jak již bylo uvedeno výše, oba obžalovaní usmrtili obě stopařky ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. Zavinění je u obou obžalovaných dáno ve formě přímého úmyslu podle § 4 písm. a) tr. zák. Nelze akceptovat obhajobu obž. K██████████, že rány, které on sám způsobil poškozené L██████████, nebyly samy o sobě smrtelné a byly způsobeny už v procesu umírání poškozené, ke kterému došlo v důsledku bodných nebo bodnořezných ran spoluobžalovaného. Soud považuje v této souvislosti za nutné znovu zdůraznit, že obž. K██████████ již mnohem dříve věděl o úmyslu spoluobžalovaného usmrtit obě stopařky. Pak se sám do realizace tohoto záměru zapojil, skláněl při jízdě poškozeným hlavy, hlídal poškozenou L██████████ v automobilu, pak ji odváděl na místo činu, několikrát jí bodnul

mírnější právní kvalifikace s odůvodněním, že záměrně při střelbě mířil tak, aby poškozeného neusmrtil. Podle přesvědčení soudu i v tomto případě měli obžalovaní v úmyslu poškozeného usmrtit a okrást (úmysl přímý). Pro tento závěr svědčí trestná činnost, která tomuto útoku bezprostředně předcházela, zmíněná dohoda obžalovaných a nakonec i jejich jednání po výstřelu. Bylo prokázáno, že obž. K [REDAKCE] použil razantní zbraň s velkou účinností (pistolí ráže 7,65 mm), vystřelil z bezprostřední blízkosti proti hlavě poškozeného. Soud v souladu se znalkyní z oboru soudního lékařství dospěl k závěru, že jen nepatrně jiný sklon střelného kanálu (který mohl například vzniknout i mimovolným pohybem hlavy poškozeného v okamžiku výstřelu, jenž obžalovaný nemohl předvídat ani ovlivnit) by vedl s jistotou k průniku střely do lební dutiny případně do páteřního kanálu. Při zasažení mozku, páteře či míchy nebo při zasažení rozhodujících nervově cévních svazků může dojít ke smrti zasažené osoby. K tomuto následku nedošlo jen vlivem okolností nezávislých na obžalovaných. Proto soud jejich jednání kvalifikoval jako pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c), f) tr. zák. Činu se dopustili opětovně a v úmyslu získat majetkový prospěch. V tomto případě je vyšší míra spolupachatelství u obž. K [REDAKCE].

Při úvahách o trestu soud vycházel ze zásad uvedených v § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 tr. zák. Oba obžalovaní výrazným způsobem porušili nejdůležitější zájem chráněný trestním zákonem, totiž zájem na ochraně lidského života. Svým jednáním naopak projevíli naprostou neúctu k němu. K osobě obž. K [REDAKCE] soud zjistil, že byl vychováván ve spořádané rodině. Po ukončení základní školy se vyučil automechanikem, avšak po vyučení absolvoval vojenskou škodu a nastoupil jako voják z povolání u útvaru Pohraniční stráže v Domažlicích. Tam se také vrátil po působení na Federálním ministerstvu vnitra v Praze. Ve Stavebních strojích Nýřany pracoval od května 1985 do srpna 1986. Obžalovaný je podruhé ženatý, z prvního manželství má syna, z druhého dceru. S manželkou však už několik let nežije.

Také obž. K [REDAKCE] pochází ze spořádané rodiny. Už v základní škole měl problémy s chováním. Nedoučil se a již jako mladistvý se začal dopouštět trestné činnosti. Je rozvedený a má syna. Po propuštění z výkonu trestu na základě amnestie začal žít se svědkyní R [REDAKCE] v Tachově a začal pracovat u zdejších Technických služeb. Projevoval se jako méně průbojný pracovník, uložené úkoly plnil. Od 9. 4. 1990 byl v pracovní neschopnosti.

Obž. K [REDAKCE] byl počínaje rokem 1967 celkem dvanáctkrát soudně trestán. Ve srovnání s obž. K [REDAKCE] byl tedy trestán častěji, ale naopak většinou pro méně závažnou trestnou činnost než spoluobžalovaný. Naposledy byl odsouzen v roce 1988 Okresním soudem v Tachově pro rozsáhlejší majetkovou trestnou činnost k trestu odnětí svobody v trvání tři a půl roku a k propadnutí věci. Poté, co mu byla část trestu prominuta amnestií presidenta republiky z 1. 1. 1990, byl dne 4. 1. 1990 předčasně propuštěn. Několik dnů nato začal samostatně páchat majetkovou trestnou činnost. Z hodnocení z posledního výkonu trestu je zřejmé, že obžalovaný měl zpočátku špatnou pracovní morálku a v červenci 1988 byl přeřazen na jiné pracoviště. Tam pak plnil výkonové normy a od června 1989 byl schválen jako seřizovač. V této oblasti byl čtyřikrát kázeňsky odměněn a v roce 1988 byl řešen pohovorem za odmítnutí práce. Byl hodnocen jako vychytralý a protřelý organizátor, v konfliktech velmi agresivní. Také obž. K [REDAKCE] již po započtení vazby vykonal trest v trvání pěti roků uložený odvolacím soudem. Podle zprávy věznice Valdice (čl. 3347) byl pracovně zařazen a hodnocen jako dobrý pracovník. Chování a vystupování měl na požadované úrovni. Nevyhledával konfliktní situace a byl čtyřikrát kázeňsky odměněn, kázeňsky trestán nebyl.

Obž. K [REDAKCE] přitěžují stejné obecné přitěžující okolnosti jako spoluobžalovanému (spáchal více úmyslných trestných činů, recidiva - § 34 písm. i), j) tr. zák.). Částečně mu polehčuje, že zejména v přípravném řízení trestnou činnost doznal a v počátcích

Motiv činů pod body 3. a 4. výroku o vině (poškození B [redacted] a M [redacted]) byl nepochybně loupežný.

Obžalovaní byli soudem II. stupně odsouzeni pro trestnou činnost spáchanou před vyhlášením prvního odsuzujícího rozsudku v této trestní věci. Odvolací soud za tuto trestnou činnost uložil obž. Kottovi trest odnětí svobody v trvání čtyř a půl roku, obž. Kutílkovi v trvání pěti roků. Proto soud musel oběma obžalovaným ukládat souhrnné tresty podle § 35 odst. 2 tr. zák.

Soud již výše uvedl, že u obou obžalovaných byly splněny všechny podmínky pro uložení trestu smrti podle § 29 odst. 1 tr. zák. platného v době činu. Trest smrti byl zákonem č. 175/1990 Sb. nahrazen trestem odnětí svobody na doživotí. Podmínky pro uložení tohoto druhu výjimečného trestu se shodují s podmínkami původního § 29 odst. 1 tr. zák. Je proto logické, že pokud byly splněny zákonné podmínky pro uložení trestu smrti, jsou podle současné právní úpravy též u obou obžalovaných splněny podmínky pro uložení doživotního trestu odnětí svobody uvedené v ust. § 29 odst. 1, odst. 3 tr. zák. Soud již výše podrobně uvedl, jakými konkrétními okolnostmi jsou zmíněné znaky naplněny. Proto soud uložil oběma obžalovaným podle § 219 odst. 2 tr. zák. (který uložení tohoto druhu trestu dovoluje), § 29 odst. 1, odst. 3 a § 35 odst. 2 tr. zák. souhrnné tresty odnětí svobody na doživotí. Pro jejich výkon oba obžalované podle § 39 a) odst. 2 písm. d) tr. zák. zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Zároveň podle § 29 odst. 1 věta poslední tr. zák. stanovil, že doba výkonu trestu v tomto typu věznice se nezapočítává pro účely podmíněného propuštění. Podle § 35 odst. 2 tr. zák. musel soud zrušit ohledně obou obžalovaných výroky o trestech uložených rozsudkem soudu II. stupně, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Plzeň-sever. Se zbytkem byli poškození odkázáni na občanskoprávní řízení.

Rodiče poškozené D. D. paní D. H. a pan L. H., požadovali částku 7.619,60 Kč. Své nároky doložili fakturami a složenkami. Oprávněné jsou požadavky poškozených na částku 2.080,-Kč (náklady pohřbu), na částku 1.495,-Kč (náklady na pořízení květiny a věnce) a na částku 3.176,-Kč (náklady na pořízení hrobu a pomníku včetně náhrobní svítilny a poplatky za uložení urny). Podle zákoníku práce a prováděcích předpisů účinných v době vzniku škody lze přiznat náklady na ošacení pouze ve výši jedné třetiny, to je ve výši 256,70 Kč. Celkově je tedy oprávněný nárok na částku 7.007,70 Kč a po odečtení pohřebného, které bylo poškozeným poskytnuto podle předpisů o nemocenském pojištění v částce 600,-Kč, zbývá zaplatit poškozeným náhradu ve výši 6.407,70 Kč. Protože za smrt poškozené odpovídají oba obžalovaní, uložil jim soud povinnost zaplatit uvedenou částku společně a nerozdílně. Se zbytkem uplatněného nároku poškozené odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Matka poškozené S. I. se v novém hlavním líčení s nárokem na náhradu škody nepřipojila.

Samostatná provozovna služeb v Praze 9 se připojila s nárokem na náhradu škody v celkové výši 9.498,60 Kč. Soud jí však přiznal pouze částku 4.095,30 Kč, kterou jsou povinni zaplatit oba obžalovaní společně a nerozdílně. Tato částka se skládá z částky 3.460,-Kč (náklady na vypravení pohřbu po odečtení pohřebného), z částky 201,70 Kč (jedna třetina nákladů na smuteční ošacení), z částky 97,60 Kč (za uložení urny) a z částky 336,-Kč (za zhotovení fotografií při pohřbu). Naopak soud poškozené organizaci nepřiznal částku 5.000,-Kč, kterou poskytla manželce poškozeného E. jako jednorázové odškodnění. Podle předpisů účinných v době škodné události (§ 200 odst. 1 zákoníku práce a § 420 odst. 1 občanského zákoníku) nemá poškozená organi-